

**Những
Bước
Quân
Hành
của
người lính
Mũ Nâu
K25**

**Cao Văn Chòn k25
Mùa Quân Lực
19/6 năm 2004**

Theo kế hoạch của Bộ Tổng Tham Mưu và Bộ Chỉ Huy BĐQ thì những đơn vị thuộc Lực Lượng Đặc Biệt và Biệt Động Quân Biên Phòng sẽ sáp nhập vào binh chủng Mũ Nâu Biệt Động Quân để trở thành những đơn vị tiếp ứng và phối trí như sau :

-Vùng I Chiến Thuật có 4 Liên Đoàn : 11, 12, 14 và 15.

-Vùng II Chiến Thuật có 5 Liên Đoàn : 21, 22, 23, 24 và 25.

-Vùng III Chiến Thuật có 3 Liên Đoàn : 31, 32 và 33.

-Vùng III có thêm 3 Liên Đoàn Tổng Trừ Bị 4, 6 và 7 đóng tại Căn Cứ Long Bình Biên Hòa.

-Vùng IV Chiến Thuật không có BĐQ.

Ba Liên đoàn BĐQ 4, 6 và 7 có nhiệm vụ hành quân giống như 2 đơn vị Tổng Trừ Bị của quân lực VNCH là Nhảy Dù và Thủy Quân Lục Chiến.

Sau Hiệp Định Paris ký kết, vì tình hình chiến sự thay đổi, 26 bạn thuộc khóa 25 đang học Anh Văn tại Thủ Đô Sài Gòn để chuẩn bị du học Hoa Kỳ buộc phải ra đơn vị tác chiến. Trong số này có 6 bạn chọn qua Binh Chủng Biệt Động Quân và được chia đều cho ba Liên Đoàn Tổng Trừ Bị 4, 6 và 7. Tôi và một bạn được chọn về Liên Đoàn 7 BĐQ.

Trước khi trình diện đơn vị

chánh thức chúng tôi được sự vụ lệnh theo học khóa Rừng Núi Sinh Lây ở Dục Mỹ, sau đó sẽ đi thực tập ở những đơn vị BĐQ với 2 tuần lễ ở miền Núi, thuộc tỉnh Châu Đốc và 2 tuần lễ ở miền Rừng thuộc Quận Thanh An, tỉnh Pleiku.

Từ giả Thủ Đô, chúng tôi bắt đầu trở lại quân trường với một khóa học mới đầy cam go. Vào khoảng tháng 8/1973 tất cả 6 bạn đến trình diện Lò Luyện Thép của Trung Tâm Huấn Luyện Dục Mỹ. Tuy khóa học chỉ có 42, nổi danh là trung tâm “tàn phá sắc đẹp”, nhưng tôi nghĩ chả lẽ nó lại khó hơn 8 tuần lễ Huấn Nhục của Trường Võ Bị hay sao ??? Nghĩ thế nên lòng tự tin là sẽ khắc phục một cách dễ dàng.

Trong những ngày chờ đợi để nhập khóa, Trung tâm nhờ 6 anh em khóa 25 Võ Bị dạy cơ bản thao diễn cho tân binh. Nhờ dịp này chúng tôi có cơ hội ôn tập lại những động tác thể dục cho cơ thể được dẻo dai để chuẩn bị cho khóa học. Mỗi buổi sáng sau khi cán bộ bàn giao, chúng tôi dẫn tân binh chạy sáng trước sân trường với những bước chân rộn ràng, vang lên những bài hùng ca của Binh Chủng. Tuy dạy họ chỉ hơn một tuần, nhưng mỗi lần ra sân các tân binh rất hăng hái và rất thích anh em chúng tôi, vì họ được hấp thụ những động tác cơ bản oai nghi, phát xuất từ Trường Mẹ có một không hai trong QLVNCH.

Trong những ngày ở đây, một kỷ niệm khó quên, một người bạn khóa 25 đầy tình nghĩa, đó là khóa 25 BĐQ Trần Hoàng Phước, bạn đã dẫn 5 K25 BĐQ chúng tôi đến nhà bạn ở Ninh Hòa, tiếp đãi như anh em ruột thịt, cả sáng và chiều trong những bữa cơm thật đầy đủ, rồi cả đến nhà bên vợ của bạn ở ngay chợ Dục Mỹ nữa. Sau khi mãn khóa học mỗi đứa trình diện một nơi. Khi chiến trường miền Trung đang gia tăng cường độ, tôi nghe qua vài người bạn k25 rằng, đơn vị bạn Phước đã bị cả Trung Đoàn Cộng Quân tấn công ào ạt vào khi đang cố thủ ở một ngọn đồi, vì địch quá đông nên bạn đã hy sinh tại chiến trường. Khi nghe tin ấy, tôi rất đau lòng và gia đình khóa 25 BĐQ cũng rất xót thương. Và đặc biệt đáng xót thương hơn nữa khi biết bạn đã có vợ và một con. Không biết giờ này cuộc sống của họ ra sao khi mà tất cả đã không còn gì nữa. Chỉ

mong rằng Ông Trên che chở cho họ được an bình trong cuộc sống tại quê nhà hoặc may mắn đến được bến bờ tự do ...

*Độ hơn 1 tuần khóa Rừng Núi Sinh Lầy bắt đầu khai mở. Tôi còn nhớ khi đó chúng tôi theo học khóa 51 RNSL. Tất cả sĩ quan, hạ sĩ quan của Bình Chung và Bộ Binh đều có tham dự. Tuy nhiên tất cả các khóa sinh đều cởi bỏ cấp hiệu, thay vào đó bằng miếng vải đỏ hay vàng . Miếng vải đỏ cho Sĩ Quan và vải vàng cho Hạ Sĩ Quan. Và khi trình diện phải xưng là **BDQ** số mấy mà thôi. Những ngày vất vả trôi qua, tôi thấy cơ thể mình mỗi ngày lại thêm rắn chắc, vì với ba lô trên người súng Garant M1 cầm tay, di chuyển là chạy và chạy mà thôi và vui nhất là cảnh vừa chạy vừa lập lại những lời hô của Sĩ Quan kỷ luật : Ta là — Cán bộ - Rừng núi - Sinh lầy - Quên ăn - Quên ngủ - Không thích - Đi xe - Chỉ thích - Chạy bộ - Một cây - Hai cây - Ba cây... Cứ thế mà lập đi lập lại rất là buồn cười. Sau 3 tuần luyện tập về chiến thuật ở những bãi tập, chúng tôi học tiếp tục 3 tuần còn lại, mỗi tuần cho Rừng, cho Núi và cho Sinh Lầy. Sau khi mãn khóa học chúng tôi đến từ già gia đình bạn Phước và mỗi người về trình diện đơn vị để đi thực tập...*

Vào khoảng tháng 11/1973, chúng tôi và các chuẩn úy Thủ Đức mới ra trường đến trình diện BCH Liên Đoàn 7 BDQ đóng tại núi Tượng, còn các Tiểu Đoàn thì đóng rải rác dài theo Xã Ba Chúc thuộc Quận Tịnh Biên, Tỉnh Châu Đốc đến Đồi 554. Lúc bấy giờ Cộng Quân đang núp trên Đồi 181 nằm trên cao điểm gần Chợ Ba Chúc và thỉnh thoảng bắn sẻ xuống Chợ này. Khi chúng tôi đến nơi thì nghe 12 ly 8 của Việt Cộng bắn xuống. Tr. Tá Huấn, LĐT/Liên Đoàn 7 BDQ, nói với chúng tôi: các anh có dịp nghe tiếng súng của Việt Cộng một lần chót. Nhưng không phải vậy, vì lúc đó đã ký Hiệp Định Paris rồi, nên người Quốc Gia mình tưởng tụi Cộng Sản nó tôn trọng mới nói vậy thôi. Độ vài ngày sau tôi được lệnh đi theo Tiểu Đoàn 85 và gặp người bạn cùng khóa Nguyễn Thành Tuấn, Đại Đội Trưởng Đại Đội 3 của Tiểu Đoàn đóng ở Đồi 554 nhìn qua để quan sát Đồi 181. Vì nằm án ngữ để quan sát, ngăn chặn không cho Việt Cộng đánh phá những

vùng lân cận hoặc pháo kích về Trung Tâm Huấn Luyện Chi Lăng, tuy nhiên thỉnh thoảng chúng cũng bắn sể xuống vùng đóng quân của Liên Đoàn. Sau hơn hai tuần, tôi từ già bạn Tuấn để ra Pleiku thực tập tiếp hai tuần lễ còn lại. Hai bạn bắt tay tạm biệt và hẹn ngày gặp lại...

Về thành đô nghỉ ngơi trong vài ngày, chúng tôi được sự vụ lệnh để đến vùng II Chiến Thuật thực tập tiếp. Cả nhóm bay lên Pleiku. Sau đó được đưa về Quận Thanh An theo Tiểu Đoàn 11 /Liên Đoàn 25 BÐQ của Thiếu Tá Xuân. Tại đây chúng tôi đi theo tiểu đoàn hành quân sâu trong những buôn người Thượng. Có một đêm, Việt Cộng lừa trâu về buôn, thì nghe tiếng mìn, lựu đạn nổ tưởng rằng Việt Cộng tấn công vào đơn vị nào ngờ chúng lừa trâu đi trước để cho trâu vướng phải. Sáng ra mấy con trâu chết, Việt Cộng thật tàn nhẫn, chúng dùng trâu để đỡ đạn cho chúng...

Thời gian thực tập trôi qua nhanh chóng, chúng tôi trở ra Pleiku đáp máy bay về trình diện Bộ Chỉ Huy Biệt Động Quân ở Trại Đào Bá Phước, ở đường Tô Hiến Thành, Sài Gòn. Rồi sau đó tôi và một người bạn đến trình diện Liên Đoàn 7 Biệt Động Quân ở Cống 9, thuộc Căn Cứ Long Bình Biên Hòa, ngay tại ngã ba Tam Hiệp vào đầu năm 1974...

Sau khi trình diện chúng tôi gặp lại các bạn khóa 25 lúc ở núi Dài, gặp lại bạn Tuấn ở Tiểu Đoàn 85 và những bạn khác ở các Tiểu Đoàn khác của Liên Đoàn 7.

Lúc bấy giờ Liên Đoàn Trưởng là Trung Tá Cao Văn Ủy. Tôi được chỉ định về Tiểu Đoàn 32 ở cùng với bạn Liễu Tông Trung. Còn Tiểu Đoàn 58 thì có Huỳnh Công Kính và Nguyễn Thanh Liêm, Tiểu Đoàn 85 thì có thêm Răng rượu, Võ Hữu Danh, và Lê Văn Em.

Những ngày đơn vị chưa hành quân, Trung Tá Cao Văn Ủy cho các Tiểu Đoàn tập dượt diễn hành với cơ bản thao diễn tay nắm chặt đánh thẳng về trước để giữ phong độ của người lính trong QLVNCH, và mỗi Sĩ Quan phải có sổ tay riêng của mình để ghi những sinh hoạt hằng ngày và những

điều cần thiết. Tôi nhớ có lần trình diện Trung Tá nhưng không có mang theo sổ tay nên bị Trung Tá khiển trách và Tiểu Đoàn Trưởng cũng la tôi nữa. Lúc đó tôi rất buồn, nên lần sau rất cẩn thận. Về đơn vị được hai tuần, Liên Đoàn cho tổ chức Liên Hoan để mừng các Thiếu Úy của Khóa 25 lên Trung Úy thực thụ. Cả 8 khóa 25 BDQ chúng tôi được Trung Tá Liên Đoàn Trưởng và Sĩ Quan Cao Cấp rửa lon bằng những chai champagne và chúc mừng rất vui vẻ trong tình huynh đệ chi binh. Đáng lẽ rửa lon vào trung tuần tháng 12/1973, khi khóa 25 vừa tròn Thiếu Úy một năm, nhưng vì bận đi hành quân nên phải trễ hơn một tháng mới tổ chức được...

Đầu tháng 2/1974, đơn vị bắt đầu hành quân, lúc bấy giờ tôi là Đại Đội Phó/DD3/Tiểu Đoàn 32 BDQ. Còn Liễu Tông Trung làm Tham Mưu Ban 3/Tiểu Đoàn. Vì lần đầu tiên mới ra đơn vị tác chiến, hơn nữa là Lực Lượng Tổng Trừ Bị nên Tiểu Đoàn Trưởng đề nghị cho tôi làm Đại Đội Phó một thời gian cho quen với chiến trường.

• Mặt Trận Cai Lậy - Cái Bè :

Một buổi sáng của tháng 2/1974 đoàn xe GMC chở Liên Đoàn băng qua xa lộ Đại Hàn hướng về vùng IV Chiến Thuật và dừng lại tại vùng Cai Lậy- Cái Bè thuộc Tỉnh Tiền Giang trên Quốc Lộ từ Sài Gòn về Bắc Mỹ Thuận. Tất cả các Tiểu Đoàn được bố trí theo lệnh hành quân. Lúc bấy giờ nhiệm vụ của tôi là Đại Đội Phó đi kèm theo một Trung Đội Trưởng là Chuẩn Úy Toàn. Đại Đội Trưởng giao cho tôi là giúp Trung Đội của Toàn hoàn thành nhiệm vụ. Sau khi xuống xe ở chợ Cai Lậy, Đại đội Trưởng là Đại Úy Hà Công Lữ k23 Thủ Đức, Đại Úy làm Đại Đội Trưởng từ khi ra đơn vị đến giờ. Đại Úy cho tất cả xuống xe và tuần tự di chuyển dọc theo con đường để vào sâu trong vùng Cai Lậy. Lúc đó tôi đi theo Trung Đội của Toàn, nhưng những lệnh lạc tôi nhận từ Đại Đội Trưởng để nói lại cho Toàn và Trung Sĩ Trung Đội Phó. Bắt đầu súng nổ lai rai, tôi biết rằng đã thật sự vào chiến trường và ra lệnh cho anh em là hãy quan sát cẩn thận. Tất cả các Tiểu Đoàn tiến vào mục tiêu theo đội hình hàng ngang. Tuy nhiên có trước có sau như cài răng lược. Còn từng Tiểu Đoàn di chuyển

đội hình sao cho thích hợp để bảo vệ được bộ chỉ huy Tiểu Đoàn. Lúc bấy giờ, mỗi Tiểu Đoàn hành quân có Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn và 4 Đại Đội tác chiến, mỗi Đại Đội có Bộ Chỉ Huy Đại Đội và 3 Trung Đội tác chiến.

Đại đội được lệnh chiếm lùm cây sát Rạch Chà Là (con kinh đầu tiên vào mục tiêu). Trung Đội tôi đi đầu, nên tôi ra lệnh cho anh em phải tiến nhanh qua khoảng trống để chiếm lùm cây. Trong khi đó hai Trung Đội bố trí phía sau yểm trợ cùng với Bộ Chỉ huy Đại Đội. Song song với trực tiến quân, các Tiểu Đoàn bạn đang giao tranh với Cộng Quân ở mặt khác của bờ kinh, thì Trung Đội tôi đã chiếm được và nằm yên ở bờ kinh bố trí chờ địch. Bất thành linh 2 tên Việt Cộng xuất hiện từ bờ kinh đi ra lùm cây, chúng không biết Trung Đội tôi đang nằm phục kích chờ sẵn, lúà thấy chúng tôi nên tháo chạy. Ngay lúc đó, anh lính BĐQ mang M79 bắt gặp, liền giựt súng M16 của bạn mình và bắn được một tên ngã xuống hầm nước, còn tên kia tháo chạy. Tôi báo cáo lên Tiểu Đoàn là đã bắn được một tên địch. Tiểu đoàn Trưởng gọi lại hỏi là còn sống hay đã chết ?!! Tôi trả lời chưa biết để xem sao. Ông nói, nếu bắt sống được nó, thì tao thưởng năm ngàn đồng với một tuần lễ phép. Sau đó tôi cho vài người lên lục soát và khiêng tên địch ra để giao về cho Tiểu Đoàn Trưởng, nhưng dọc đường nó đã tắt thở. Đó là lần đầu tiên tôi đụng độ với địch.

Tối lại VC tìm cách trả thù bỏ lại gần Trung Đội và bắn B40 vào vị trí phòng thủ, nhưng không một ai bị thương. Tôi gọi Tiểu Đoàn cho bắn hỏa châu soi sáng, đồng thời gọi pháo binh bắn phủ qua sát đầu và mọi người phải nằm xuống hố cá nhân. Dạn pháo nổ rền vang, mảnh bay vèo vèo. Cả chục tràng vừa chấm dứt, tôi ra lệnh cho anh em bắt đầu canh gác cẩn thận và thực hiện một đêm không ngủ chờ địch. Cứ hai giờ là đổi phiên một lần và không một ai là không canh gác kể cả tôi và Trung Đội Trưởng nữa.

Thật một đêm hồi hộp và nguy hiểm phải đề phòng ! Nhờ những quả pháo binh bắn sát về phía trước hướng hành quân nên sáng hôm sau Trung Đội được an toàn. Trong lúc đó các

đơn vị bạn cũng đã vượt qua được Rạch Chà Là. Nhiệm vụ kế tiếp là tiến vào Kinh Mười Hai. Muốn đến kinh này các Tiểu Đoàn phải di chuyển từ từ và yểm trợ nhau vì là một cánh đồng trống nhưng có những lùm cây rải rác và có nơi ẩn núp che dấu. Những nơi nào nghi ngờ có địch thì Đại Đội dùng súng cối 60 ly tác xạ vào, nếu cần yêu cầu cối 81 ly của Tiểu Đoàn và muốn tàn phá mục tiêu quan trọng khi thấy địch xuất hiện thì gọi pháo binh dập nhiều tràng. Nhiều khi cần phải dùng đầu đạn nổ chụp khi thấy địch chạy tán loạn hay đầu đạn chậm nổ chậm (delay) để phá vỡ những công sự phòng thủ hoặc những chốt của địch. Độ hai ngày sau các Tiểu Đoàn của Liên Đoàn 7 BDQ đều chiếm được một bên bờ của Kinh Mười Hai. Nhiệm vụ kế tiếp là cho từng toán sang bờ bên kia để lục soát rồi rút về phòng thủ bên này. Đại Đội Trưởng giao nhiệm vụ cho tôi dẫn Trung Đội qua bờ bên kia lục soát thì thấy ở vài ngôi nhà lá vách đắp đất, toàn là đàn bà và con nít còn đàn ông không thấy một ai và rải rác ở những bờ chuối, bụi cây, những trái lựu đạn nội hóa MK2 nằm ngổn ngang. Xong nhiệm vụ, tôi cho Trung Đội rút về để nghỉ ngơi và chờ nhiệm vụ mới ...

Đêm đến Cộng Quân dùng loa phóng thanh để kêu gọi. Bây giờ tôi còn nhớ mang máng như sau : “Tất cả Liên Đoàn 7 BDQ, các anh đừng nghe theo chánh phủ Sài Gòn, các anh hãy về với nhân dân, nhân dân sẽ tha tội các anh”. Chúng lập đi lập lại nhiều lần... và vừa dứt loa phóng thanh chúng bắn ào ạt vào hướng đóng quân của ta, nên chúng tôi phải nhảy xuống hố phòng thủ và vài phút sau pháo binh của ta ào ạt dập tới làm bọn chúng phải im miệng. Trong lúc đó tôi nghe ở mặt khác, Tiểu Đoàn 58 BDQ cũng đã đụng độ ác liệt với Cộng Quân và có sấp lá cà nữa ...

Sau hơn một tuần lễ hành quân ở vùng Cai Lậy, Liên Đoàn di chuyển theo Kinh Mười Hai để ra ngoài vàm và chuyển sang Quận Cái Bè. - Vùng đất này có lẽ cao hơn Cai Lậy nên có rất nhiều vườn soài cát, cây trái sum sê, nhiều khi đứng có thể cắn trái soài ăn được, có cả vườn dứa nữa và dân ở rải rác đông hơn ở Cai Lậy. Mới vào vùng địch, thì được chào đón bằng súng cối 61 hoặc 82 ly của Việt Cộng. Các đơn vị vẫn tiến quân, nhưng vẫn quan sát hướng phát ra

tiếng súng. Quân ta càng tiến sâu tiếng súng càng thưa dần, chắc có lẽ một vài tên du kích lẻ tẻ quấy rối. Sau khi đã tiến sâu vào mục tiêu nhưng không gặp sự kháng cự mạnh mẽ nào của địch. Tất cả các đơn vị được lệnh dừng quân và đào hố phòng thủ qua đêm. Hôm sau các đại đội của từng Tiểu Đoàn được tung ra hành quân xa nơi vị trí đóng quân của mình độ 500 mét để lục soát và nghe ngóng địch. Tôi và hai đệ tử cận vệ đi vào một căn nhà của dân thì gặp một Chị và đứa con nhỏ của Chị. Tôi hỏi Chị, sao chồng Chị không có ở nhà, Chị trả lời ảnh đi làm ăn xa. Không nói gì, tôi gật đầu chào Chị và bước ra nhưng trong lòng cũng nghi ngờ, biết đâu chồng Chị đang ẩn nấp ở đâu gần đây, hơn nữa mình đâu phải là cơ quan tình báo điều tra lý lịch mà nhiệm vụ chỉ tìm địch và giết địch nếu mình phát hiện quả tang.

Bước ra khỏi nhà Chị, chúng tôi mò xuống những ao hồ xung quanh thấy nhiều nôi niu xoong chảo của Việt Cộng nằm rải rác trong những bịch nylon, hoặc vùi dưới sình, có cả gạo và nước ngọt, bia nữa. Máy đệ tử nói, rượu bia uống ngon quá Trung Úy. Thấy vậy tôi cũng nói, coi chừng tụi nó thuốc mình à, nhưng sự thật còn ga đàng hoàng và gạo cũng còn nguyên si nữa. Chắc có lẽ vì sự tiến quân ào ạt của quân ta nên Việt Cộng mang không kịp, hoặc biết đâu đây là lương thực dự trữ của chúng, để khi đến vùng nào là chúng có sẵn để xử dụng. Đóng quân được vài ngày, Tiểu Đoàn di chuyển đi vùng khác. Khi đi qua những vườn soài cát quắn trái, mấy anh em bẻ vài trái để ăn, tôi không nói gì cả, chỉ la họ khi nào họ bẻ nhiều cả balô hoặc rung cho rụng rồi bỏ đó. Mấy người lính của tôi coi vậy cũng được lắm vì họ rất nghe lời cấp chỉ huy, và quý của đồng bào lắm...Tôi thường nói với họ, là người lính của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa chúng ta phải biết thương dân, chúng ta phải chứng tỏ cho dân biết là chúng ta chiến đấu tự vệ để bảo vệ Miền Nam Tự Do, trong đó có sinh mạng và tài sản của họ.

Hơn một tuần hành quân ở Quận Cái Bè, Liên Đoàn được lệnh xuống Tỉnh Chương Thiện để tăng cường đơn vị bạn, nhưng giờ phút chót sau khi di chuyển ra Quốc Lộ 1 thì được lệnh mới, Liên Đoàn trở về Hậu Cự để dưỡng quân.

Sau gần một tháng hành quân ở Vùng Cai Lậy - Cái Bè, LĐ7 BĐQ trở về hậu cứ để nghỉ ngơi, dạo này tôi có dịp đến thăm chỗ ở của hai Niên Trưởng khóa 23 là Trần Ngọc Bửu và Nguyễn Phước Hùng. Hai NT đang phục vụ tại Phi Trường Biên Hòa. NT Bửu lái F5, NT Hùng làm ở không phi hành. Có lần NT Bửu tâm sự với tôi, có một hôm NT thoát nạn, vì đồng hồ tốc độ của F5 bị trục trặc. Hôm ấy đang cất cánh để đi oanh tạc, bom mang đầy trên hai cánh của chiếc F5, chiếc phi cơ đang chạy ở tốc độ rất nhanh thật sự, nhưng đồng hồ tốc độ chỉ ở mức độ thấp, mà đường bay thì gần hết, nên NT thắng lại, nào ngờ chiếc F5 muốn quay mấy vòng, nên NT nhanh trí và cho phóng luôn theo đường bay và phi cơ rời mặt đất, nếu chậm trễ trong tích tắc thì rất nguy hiểm vì phi cơ sẽ mất thăng bằng và chạm vào mặt đất, rồi bom sẽ nổ. Thật là hú hồn ! ... Ngoài ra NT Bửu còn chỉ thêm, khi nào các anh muốn gọi phi cơ oanh tạc mục tiêu cho chính xác, nên căn cứ vào bản đồ có sẵn những dòng sông thì nói khoảng cách muốn oanh tạc bằng mấy lần bề ngang con sông trên bản đồ. Đó cũng là một cách chỉ dẫn quý báu !

Vào những Thứ Bảy hay Chủ Nhật , hai NT còn rủ các anh em Võ Bị các khóa đến họp mặt vui vẻ tại các quán nhậu, và tâm tình suốt cả ngày. Đàn anh, đàn em, chở nhau đầy trên xe jeep đủ mọi Binh Chủng, đủ mọi cấp bậc : BĐQ, Thiết Giáp, Không Quân... Vào mỗi tối Thứ Bảy thỉnh thoảng anh em chở đến Hồ Nai đi từ đường ngoài xuống ở Đồn Quân Cảnh do NT Khóa 24 làm trưởng đồn. Đồn này thường giam những tù binh Cộng Sản và thường tổ chức những đêm văn nghệ để chúng thấy được nếp sống sinh hoạt của Miền Nam Tự Do với những bản tình ca dân tộc rất tự nhiên... Có một lần hỏi chúng thấy thế nào, chúng nói hay lắm ! Tuy nói thế, nhưng vẫn biết đầu óc chúng vẫn tôn thờ “Bác”, một chủ nghĩa ngoại lai vong bản, đã được nhồi sọ hoặc bị sự ám ảnh, sợ sệt trả thù bằng những hình phạt dã man khi phải từ bỏ chủ nhân ông của chúng...

Sau hơn hai tuần lễ lã lướt ở hậu phương, những người lính BĐQ của Liên Đoàn 7 giờ đây phải rời hậu cứ. Họ chuẩn bị ba lô và thẳng ra Trung Tâm Huấn Luyện Vạn Kiếp để hấp

lại 3 tuần trước khi ra mặt trận mới.

Những ngày ở quân trường tuy cực nhọc và mệt mỏi nhưng tất cả đều cố gắng vì người lính của QLVNCH luôn luôn quan niệm : “ Thao trường đổ mồ hôi, Chiến trường bớt đổ máu”.

Ngoài những giờ học tập mệt mỏi ở bãi tập, người lính BĐQ cũng có những giây phút thoải mái, bay bướm. Họ thường dạo phố trong những ngày cuối tuần, hoặc những buổi chiều sau giờ học. Họ được người quen đến thăm, hoặc đi thăm người quen. Tôi nhớ có lần đang đi dạo phố ngoài Tỉnh lỵ Phước Tuy, mấy đứa đàn em kêu gọi tôi vào nhà một người bạn của chúng để giới thiệu cô em gái của người bạn. Tôi e ngại bước vào, nhưng không kịp vì nàng từ trong bước ra và ngỏ ý mời tôi vào chơi. Trông dáng nàng nhỏ, xinh xinh, và dễ thương nên mới lần đầu nói chuyện với nàng là tôi có cảm tình ngay. Hỏi ra mới biết nàng đang làm thư ký tại Tòa Hành Chánh Tỉnh. Trò chuyện với nàng độ khoảng hơn một giờ, tôi chào tạm biệt. Nàng nói lời cảm ơn và hân hạnh được quen với tôi và trước khi bước ra khỏi cửa nàng nhấn gởi một câu rất chân tình : “ Khi nào rảnh Trung Úy ghé nhà em chơi.” Tôi gật đầu : “ Vâng, khi nào rảnh tôi sẽ đến viếng cô, chỉ sợ làm phiền cô thôi !” ...

Những ngày học tập rồi cũng qua mau, những lần ghé thăm người em gái mới quen rồi cũng phải xa. Tuy nhiên vẫn có một cái gì nhưng nhớ...Rồi đây trên những bước quân hành người lính BĐQ vẫn có một niềm hy vọng để gặp lại nàng trong những ngày phép, để tay trong tay, tha thướt bên nhau, tô điểm cho phố phường thêm tươi đẹp...Và rồi đây trên những bước quân hành người lính BĐQ sẽ nhận được những dòng thư triu mến, những nhớ nhung chờ đợi, viết từ em gái hậu phương...Và từ tiền tuyến bay về những cánh thư kể cho người em gái nghe, những nhưng nhớ, những lần chạm địch, những lần đánh tan quân thù để đem lại thanh bình cho một thôn xóm, cho một khu làng nào đó ở Miền Nam Tự Do...

Đầu tháng 4/1974 Liên Đoàn rời Trung Tâm Huấn Luyện Vạn Kiếp về Hậu Cự để trang bị thêm trước khi ra mặt trận Bến Cát, Bình Dương. Người em gái ra đứng đầu ngõ, gơ tay

vẫy chào người lính BĐQ. Đôi mắt nhìn nhau, dường như có một cái gì thương mến, thông cảm nên đôi mắt của nàng rưng rưng ngấn lệ, chàng muốn nhảy xuống xe để ôm nàng vào lòng để con tim của nàng ấm lại, nhưng trước mặt binh sĩ chàng không thể làm được nên chỉ gật đầu mà lòng tan nát...

Về Hậu Cú được một tuần, hôm nay các Sĩ Quan của Liên Đoàn họp trên Phòng Hành Quân của Liên Đoàn. Lúc bấy giờ Liên Đoàn Trưởng là Đại Tá Nguyễn Kim Tây khóa 10 Võ Bị. Trông dáng NT cao lớn và phong độ, NT đến trước mặt từng người bắt tay và từng Sĩ Quan phải chào và tự giới thiệu tên của mình với cấp bực, chúc vụ và theo sau là lời nhắn nhủ của Đại Tá chúc thành công ở mặt trận mới...

• Mặt Trận Bến Cát, Bình Dương.-

Ngày hôm sau Đoàn Quân Xa đến bốt Liên Đoàn 7 BĐQ, hướng về Quận Bến Cát, Bình Dương. Bấy giờ mặt trận phía Tây của Quận Bến Cát đang sôi động, những Tiểu Đoàn Nhảy Dù đang giao tranh ác liệt với Bộ Đội Chánh Quy Bắc Việt, chúng có cả súng phòng không tầm nhiệt và bắn từng chap lên những oanh tạc cơ của QLVNCH và phi cơ cũng bỏ những trái sáng để làm vô hiệu hóa những quả đạn tầm nhiệt này...

Vừa đến Quận Bến Cát, các Tiểu Đoàn BĐQ của Liên Đoàn 7 cho di chuyển yên lặng theo đội hình thích hợp, để tiến về phía Bắc của Quận và chéch về hướng Tây để nằm án ngữ ở phía Bắc bờ sông Thị Tính. Những tiếng súng ì ầm hiện giờ chúng tôi đang nghe là Quân Nhảy Dù đang đánh với Quân Chánh Quy Bắc Việt, nghe nói khi Quân Chính Quy Bắc Việt tấn công lính Nhảy Dù thì họ phải trả hàng trăm sinh mạng thì mới chiếm được vài trăm thước đất và cũng vậy khi Quân Nhảy Dù ta chiếm lại thì cũng tổn thất không kém và hai bên cứ dằng co mấy ngày. Tuy nhiên lợi thế của quân ta vẫn hơn vì có phi cơ yểm trợ, làm địch chùng bước mỗi khi muốn tấn công xa hơn nữa. Nhiệm vụ của Liên Đoàn 7 BĐQ là nằm án ngữ phía Bắc bờ sông Thị Tính, tuy nhiên cũng bị nhiều chốt của địch phá rối trên trục tiến quân. Khi bị một chốt của địch chặn lại, các Đại Đội của Tiểu Đoàn có nhiệm vụ tìm cách tiêu diệt. Một là dùng pháo binh bắn rớt từ từ

vào chốt, hai vĩa điều động vĩa hỏa lực. Sau khi thanh toán những chốt xong, các Tiểu Đoàn tiến sâu vào nội địa. Vì toàn là rừng chồi nên vấn đề định điểm dừng rất khó, thường dùng những con đường mòn trên bản đồ, có khi dùng pháo binh bắn để biết những tọa độ, có khi dùng tiếng lựu đạn của đơn vị bạn cho nổ rồi định hướng. Trong khi đó Cộng Quân luôn luôn theo dõi và quan sát hướng tiến của quân ta, chúng thường leo lên những cây cao để quan sát. Có một hôm, Đại Đội tôi vừa dừng quân để nghỉ ngơi (bắt đầu từ trận này tôi đi sát với Đại Đội Trưởng), các Trung Đội cho đào hố cá nhân và chặt cây cản lều, thì nghe cụp cụp. Ngay lập tức tôi biết đó là tiếng cối của địch, nên hô to -Việt Cộng pháo! Tất cả anh em đều nhảy xuống hố, lúc đó tôi cũng nhảy theo, mặc dù đa số các hố chưa hoàn tất. May quá, chỉ chậm một phút thôi là trái cối rớt ngay chỗ tôi dừng, miễn cối 61 ly của Việt Cộng làm rách chiếc võng của tôi và xuyên qua bình bi-đông nước làm nước chảy ra. Sau trận cối vừa rồi, chúng tôi biết địch biết vị trí đóng quân của mình nên trước sau gì chúng cũng bắn nữa. Nghỉ ngơi trong chốc lát, yên lặng di chuyển vào một địa điểm khác để qua đêm.

Sáng hôm sau Đại Đội di chuyển thêm một đoạn khá xa, thì bất thành lình anh khinh binh khám phá ra một tên Việt Cộng đang giăng dây điện thoại. Anh núp vào lùm cây và quan sát kỹ lưỡng, tên Việt Cộng vừa tiến đến tầm bắn của anh, anh nhả đạn, tên Việt Cộng ngã gục. Lúc bấy giờ chúng tôi biết đang ở vùng đơn vị lớn của địch, nên rất cẩn thận lúc di chuyển cũng như khi đóng quân.

Hai ngày sau, Đại Đội đang đóng quân ở vùng xa về hướng Tây, thì mấy tên đặc công Việt Cộng len lỏi vào vòng đai phòng thủ của Đại Đội, quân ta khám phá ra được bắn túi bụi nhưng chúng chạy thoát. Độ một giờ sau chúng len lỏi vào một nơi khác và bắn vào đơn vị của ta. Cả ngày hôm đó, tôi và Đại Đội Trưởng cùng vài tên đệ tử ở Bộ Chỉ Huy Đại Đội ăn uống không được, vì vừa nhảy lên hố ăn cơm là chúng bắn ào ạt vào, nên phải nhảy xuống hố trở lại, chúng làm cả chục lần như vậy, có lẽ là Đại Đội hiện giờ đang tiếp cận sát với địch. Văng vẳng tiếng chiến xa T54 của Việt Cộng chạy gần đây. Có một tên lính gác giặc hoảng hốt la lên, chiến xa T54 nó tới gần sát bên rồi

Trung Úy ơi. Tôi nói đừng lo, mình có sẵn M72 mà sợ gì. Nói để cho nó an tâm, chứ thật ra nó còn ở cách xa khoảng 500 mét. Hơn nữa Việt Cộng thường hay lừa dối là khi đơn vị ta đến gần chúng, chúng thường cho T54 nổ máy để quân ta tưởng là gặp Đại đơn vị của chúng rồi. Và thêm một điều là chỗ đóng quân bây giờ toàn là rừng cây làm sao nó chạy vào được.

Gần đến chiều tiếng súng của địch tạm ngưng, Đại Đội Trưởng rủ tôi và một đệ tử ra quan sát bìa rừng để tìm cách vượt qua. Nhưng vừa bước ra khỏi khoảng trống để bỏ ống nhòm sang bờ bên kia thì một trái B40 bay vụt qua giữa tôi và Đại Úy Đại Đội Trưởng, may quá không trúng người nào vì hai người đứng còn cách nhau xa. Chỉ tội nghiệp tên đệ tử bị trúng đạn thẳng nên chết ngay tại chỗ. Rồi tiếp theo chúng bắn ào ạt vào chỗ ba người. Tôi và Đại Úy chạy nhanh vào chỗ ẩn nấp. Một lúc sau thấy êm tiếng súng, Đại Úy cho người lên lấy xác đồng đội, nhưng không được, vì chúng đã ghìm sẵn, hễ lên người nào là bị thương người đó, tất cả đã bị thương 3 người rồi, nên cuối cùng chúng tôi đành bỏ lại tên đệ tử mền thương.

Đứng trước tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, Tiểu Đoàn Trưởng đến với Đại Đội chúng tôi và nói bây giờ mình bị chúng nó bao vây rồi, hơn nữa không thể tiến sâu thêm nữa, nên tìm cách thoát ra, Thiếu Tá Tiểu Đoàn Trưởng đề nghị tôi dẫn một toán để mở đường ra. Tôi đồng ý, nhưng phải có yểm trợ từng bước, nghĩa là một toán bò ra, phải có toán sau yểm trợ, và cứ thế thay phiên nhau. Nhưng trước khi thực hiện kế hoạch phải biết hướng nào ra, để tìm về với quân bạn. Lúc đó, nhờ qua mật hiệu truyền tin, đơn vị bạn cho nổ mấy trái lựu đạn nên tôi biết được hướng ra. Toán đầu do một chuẩn úy Trung Đội Trưởng mới mò ra, bị một chốt của địch bắt gặp nên nổ súng và bị thương một người nên thụt trở lại. Biết vậy, tôi dẫn toán thứ hai tránh chốt một khoảng và dừng lại. Ra lệnh cho toán thứ nhất bò theo hướng của tôi nhưng trên tôi năm mươi thước rồi dừng lại để yểm trợ cho toán tôi bò lên. Sau khi hai toán luân phiên được vài lần, tôi biết rằng đã ra nơi an toàn. Tất cả những đơn vị còn lại cũng tuân tụt đi theo. Khi thoát được ra ngoài, Cộng Quân biết được nên bắn theo

nhưng vô hiệu quả vì chúng tôi di chuyển rất nhanh và bây giờ Cộng Quân không biết hướng nào mà chúng tôi di chuyển...

Đi độ khoảng hai giờ thì ra đến Bến Cát, thành phố lúc bấy giờ lạnh tanh vì tất cả dân đã di tản đi hết, không một bóng người, không một bóng súc vật... Chúng tôi di chuyển nhanh đến chỗ tập trung và nghỉ ngơi trong chốc lát để chờ các Tiểu Đoàn về đầy đủ. Một giờ sau, Đại Đội tôi được lệnh từ Tiểu Đoàn Trưởng xuống là Liên Đoàn nhận nhiệm vụ mới là về Rừng Lá Thấp để giải tỏa áp lực của địch đang chiếm vùng này, chúng làm gián đoạn giao thông trên Quốc Lộ 1 gần một tuần rồi ...

Được biết cách đây hai tuần, Cộng Quân đã chặn hai Đại Đội Địa Phương Quân ở vùng Rừng Lá Thấp, chúng khóa hai đầu từ một đồn Nghĩa Quân nằm cạnh Khu nhà đông dân đến đỉnh đồi cao chế ngự, nằm cạnh Quốc Lộ 1 về hướng Bình Tuy, có thể quan sát hai hướng Quốc Lộ và khoảng dài độ hai cây số. Sau đó chúng cho các loại quả pháo tập trung bắn vào và tấn công bằng lực lượng binh bộ để tiêu diệt và chiếm luôn Quốc Lộ. Nhiệm vụ của LD7 BĐQ là đến vùng này đánh tan lực lượng địch, giải tỏa Quốc Lộ 1 và nắm giữ an ninh cho dân chúng trong vùng trong một thời gian thích hợp, để chờ nhận nhiệm vụ mới ...

• Mặt Trận Rừng Lá Thấp .-

Vừa nhận lệnh xong, thì Đoàn Chiến Xa đến, tất cả các đơn vị lên xe, hướng về Sài Gòn và sau đó hướng về Quốc Lộ 1 để đến Rừng Lá Thấp...

Theo lệnh từ Liên Đoàn Trưởng, từng Tiểu Đoàn sẽ đổ quân xuống Quốc Lộ 1 gần đến Khu Rừng Lá Thấp từ hướng Sài Gòn chạy ra, để giữ an ninh Quốc Lộ vừa làm thành phần trừ bị cho các Tiểu Đoàn lâm chiến . Đặc biệt trong trận này Tiểu Đoàn 32 BĐQ sẽ xuống ngay Rừng Lá Thấp, sau đó sẽ di chuyển theo từng khu nhà dân để đến cạnh đồn Nghĩa Quân làm bàn đạp đánh vào mục tiêu.

Lúc bấy giờ tôi vẫn là Đại Đội Phó/Đại Đội 3/ Tiểu Đoàn 32 Liên Đoàn 7 BĐQ từ khi nhận đơn vị. Đại Đội của tôi

đương là thành phần trừ bị của Tiểu Đoàn nên ở phía sau trực tiến quân. Đại Đội 2 bảo vệ Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn. Đại Đội 4 và Đại Đội 1 có nhiệm vụ đánh vào mục tiêu và chia làm hai cánh : Đại Đội 1 tiến bên trái và Đại Đội 4 tiến bên phải của Quốc Lộ. Hai Đại Đội vừa qua khỏi đồn thì súng nổ liên thanh, bên nào cũng đụng, nhưng nặng nhất cánh bên Đại Đội 4 vì vùng này tiến sâu vào là mật khu Mây Tàu. Như vậy là bị các chốt hai bên của Cộng Quân chặn lại. Các Đại Đội cho dừng lại bố trí và quan sát cẩn thận để gọi súng cối của Tiểu Đoàn yểm trợ, đồng thời cũng gọi pháo binh cùng phi cơ oanh tạc những chốt cũng như những công sự phòng thủ của chúng. Từng chập các Đại Đội đánh bật từng chốt và Cộng Quân tốc hổ bỏ chạy, một phần bị phi cơ đánh phải ngay hố thì tan tành. Sự giao chiến xảy ra một ngày thì quân ta chiếm được khoảng ba trăm thước, vì sự kháng cự ban đầu của địch còn mạnh nên quân ta tiến chậm. Kết quả một ngày giao tranh địch rút lui một phần, bỏ lại vài xác chết và công sự kiên cố (phần nhiều hầm chữ L), quân ta chẳng may Trung Úy Đại Đội Trưởng Đại Đội 4 bị trúng mìn M79 vào lòng ngực nên tử thương.

Ngày hôm sau Tiểu Đoàn Trưởng gọi tôi lên Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn và giao cho tôi làm Đại Đội Trưởng Đại Đội 4 và chuyển hướng Đại Đội 4 qua bên cánh trái. Còn Đại Đội 1 qua lại cánh phải. Lúc này mặt trận bên cánh phải cũng còn nặng, tuy nhiên nhờ có pháo binh bắn dập nên Đại Đội 1 tiến chiếm từng bậc. Trong khi đó ở mặt trận bên trái tương đối nhẹ hơn chỉ có vài chốt lẻ tẻ, nên gọi cối 81 ly của Tiểu Đoàn yểm trợ và tiêu diệt. Hôm nay hai Đại Đội chiếm được thêm ba trăm mét nữa và bung sâu vào hai bên khoảng gần hai trăm thước. Qua ngày thứ ba hai Đại Đội chiếm được nữa mục tiêu. Bây giờ còn lại ngọn đồi là mục tiêu quyết định, nên Tiểu Đoàn Trưởng ra lệnh cho tôi bằng bất cứ giá nào phải chiếm được, vì nó là cao điểm chế ngự con đường và quan sát toàn vùng mà địch quân đã chiếm vừa qua.

Bắt đầu sáng ngày thứ tư, thấy tình hình của địch kháng cự yếu dần, tuy nhiên vẫn lo ngại vì ngọn đồi chưa chiếm được, nên sau khi gọi phi cơ oanh tạc, tôi cho Đại Đội đi

chuyển theo đội hình mũi tam giác đi trước, để khi có chạm địch thì hai trung đội có thể điều động lên để yểm trợ. Sau khi liên lạc với các Trung Đội xong, tôi cho xuất phát. Bộ Chỉ Huy Đại Đội cũng theo sau. Khi Trung Đội đầu còn cách ngọn đồi 200, tôi cho dừng lại và gọi Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn cho súng cối 81 ly bắn dập trên đỉnh đồi thêm một lần nữa và chuyển hướng tác xạ ra phía sau sườn theo trục tiến quân. Tiếng súng cối vừa dứt Trung Đội đầu bắt đầu căng hàng ngang và xung phong. Đồng thời hai Trung Đội kia cũng tiến nhanh về phía trước để giữ hai bên hông. Khi Trung Đội vừa chiếm xong đỉnh đồi, lục soát những hầm hố bị phi pháo dập lúc này coi còn sót tên địch nào không, rồi cho một trái khói màu để báo hiệu cho Tiểu Đoàn biết là chiếm được mục tiêu.

Sau khi chiếm xong mục tiêu, tôi cho các Trung Đội phân tán xung quanh ngọn đồi và tôi dẫn Bộ Chỉ Huy Đại Đội lên đỉnh đồi để đóng qua đêm. Để phòng ngừa pháo của địch có thể trả đũa đến bất cứ lúc nào, tôi cho anh em phân tán mỏng theo những hầm hố đã có sẵn và đào thêm nhiều hố cá nhân rồi lấy những hỏa tập tiên liệu để khi cần gọi súng cối của Tiểu Đoàn yểm trợ nếu có địch tấn công...

Sáng hôm sau Đại Đội kéo xuống ngọn đồi và được Tiểu Đoàn Trưởng chia thành từng khu vực phụ trách. Hiện Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn đóng gần đồn Nghĩa Quân. Đại Đội 4 tôi đóng gần Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn, các Đại Đội 1, 2 và 3 đóng rải rác theo hai bên Quốc Lộ 1 và bung sâu vào trong.

Giờ này Quốc Lộ được giải tỏa hoàn toàn. Xe cộ qua lại tại tấp nập, vì những ngày qua đã bị gián đoạn khi bị Cộng Quân chiếm đóng hoặc lúc Tiểu Đoàn đang giao chiến với địch ...

Sau những ngày giao tranh mệt nhọc, các binh sĩ của các Trung Đội chia phiên nhau gác gác, một số xin phép được đi chợ ở gần thuộc Tỉnh Bình Tuy để mua đồ hoặc giải trí. Chợ này thì cách đơn vị đóng quân chừng 3 cây số. Tuy nhiên thành phần còn lại cũng đủ để tác chiến khi địch tấn công hoặc khi cần dẫn quân đi hoạt động sâu trong nội địa ...

Đêm đến, ngoài nhiệm vụ canh gác tại chỗ, Các Trung Đội

cất những toán tiền đồn cách xa khoảng 500 mét, để nghe ngóng báo cáo về cho Đại Đội biết, hoặc nếu có thể phục kích tiêu diệt được địch thì cứ làm. Tuy nhiên phải đi đúng địa điểm mà Đại Đội chỉ định để Đại Đội có thể gọi súng cối của Tiểu Đoàn, hoặc pháo binh yểm trợ một cách hữu hiệu.

Tôi nhớ có lần, khi nghe tin tình báo của đơn vị bạn tại địa phương nói rằng, thường thường Cộng Quân được một số thường dân mang thuốc men vào rừng để tiếp tế, biết vậy tôi đích thân dẫn một Trung Đội đi phục kích để bắt những thường dân này. Đêm đó, sau khi giao cho Thiếu Úy Đại Đội Phó ở nhà coi đơn vị tôi dẫn một Trung Đội trang bị nhẹ, len lỏi từ khu nhà đông dân và đi sâu vào trong rừng khoảng gần một cây số, nằm yên lặng chờ đợi...Khoảng 4 giờ sáng, một toán gồm 4 người từ trong rừng đi ra, tôi tính ra lệnh nổ súng, nhưng chờ quan sát kỹ thì thấy một trong 4 người có một anh đã báo cáo cho tôi tin tình báo mấy ngày trước, nên tôi chỉ bắn chỉ thiên rồi ra lệnh tất cả đứng lại và giơ tay lên. Cả 4 người đứng lại và giơ tay lên, trong lúc đó mấy người lính của tôi đã chia súng thẳng vào 4 người và chỉ cần lệnh bắn là chúng nó ngã đạn. Hỏi ra tại sao các anh đi giờ này và làm gì, anh báo cáo cho tôi hôm đó nói, tôi mới vừa rượt tụi thường dân tiếp tế cho Cộng Quân, nhưng chúng đã chạy tán loạn hết và không bắt được người nào. Tôi nói các anh cũng may lắm đó, chậm trễ một chút là các anh toi mạng hết rồi, thôi các anh về đi. Dạ cảm ơn Trung Úy...

Bốn người thui thui đi, trong lòng tôi phân vân, tính bắt 4 người này giao nạp cho thượng cấp của chúng, nhưng ghép tội gì khi không bắt được quả tang chúng mang vật gì tiếp tế cho Cộng Quân, nên đành ra lệnh cho anh em rút về...

Trong những ngày còn lại tôi thường dẫn Đại Đội hành quân sâu trong nội địa và những Trung Đội của tôi gặt vài người dân dùng cửa máy để cửa những cây trong vùng cấm, chúng nó định tịch thu những máy cửa đó, nhưng các người đó năn nỉ, nói là vì quá nghèo nên vào đây cửa cây để về hầm than bán, nghe được sự tình đó tôi ra lệnh cho các Trung Đội thả họ ra và khuyên họ đừng vào sâu trong này nữa ... họ rất

vui mừng và tỏ lời cảm ơn...

Liên Đoàn 7 BĐQ đóng ở Rừng Lá Thấp gần một tháng, thì vào trung tuần tháng 7/1974 nhận được lệnh mới, Liên Đoàn lên đường để di chuyển về mặt trận mới...

Đoàn xe GMC chở LD 7 BĐQ rời Rừng Lá Thấp, để lại biết bao thương mến của dân chúng trong vùng, những người quen, những người thân của lính mới cũ đều có cả. Họ ra đứng vẫy tay chào, có người rơi lệ, có kẻ ôm nhau, có người đưa hai ngón tay để chúc mừng chiến thắng mới ...Đoàn xe vừa lúc đó, cũng từ từ lăn bánh, hướng về ngã ba Dầu Dây theo QL 1 sau đó hướng về Long Giao của SD 18 và dừng ở đây.

• Mặt trận Ấp Bảo Bình Long Khánh —

Tất cả các Tiểu Đoàn đều xuống xe và phân tán mỏng trước khi sắp xếp đội hình để vào vùng hành quân mới ...thì những quả pháo 122ly, 105 ly của Cộng Quân rơi gần chỗ đổ quân, chúng bắn ra từ những địa điểm đóng quân của chúng trong vùng núi non ở gần Ấp Bảo Bình, nằm xa phía Đông Thị Xã Xuân Lộc, một khu trù mật được thành lập dưới thời Tổng Thống Ngô Đình Diệm, có dòng suối lớn chảy qua, mặt đất bằng phẳng và màu mỡ, rất thích hợp cho sự trồng trọt... nhưng nay Cộng Quân đã chiếm... một số dân phải tản cư để tránh bom đạn của hai bên giao tranh. Nhiệm vụ của Liên Đoàn 7 BĐQ là chiếm từng ngọn núi phát xuất từ Căn Cứ Long Giao theo trục hành quân về hướng Đông Bắc để vượt qua một vài ngọn núi phía trước và chuyển theo hướng Tây Đông để đánh vào mục tiêu chính : Ấp Bảo Bình.

Bộ Chỉ Huy của Liên Đoàn được đặt tại hậu cứ của Sư Đoàn 18, các Tiểu Đoàn 58, 85 và 32 theo lệnh của Liên Đoàn Trưởng tuần tự chiếm từng mục tiêu nhỏ và nằm rải rác trên trục tiến quân. Sau khi nhận lệnh từ Liên Đoàn Trưởng, Tiểu Đoàn 32 BĐQ do Thiếu Tá Lê Đắc Thời, chỉ huy và chiếm từng mục tiêu như các Tiểu Đoàn bạn, Đại Đội 4 của tôi cũng theo sự chỉ huy của Thiếu Tá Tiểu Đoàn Trưởng mà thi hành. Vừa chiếm xong một ngọn núi thì nghe tin bắt được mấy người di chuyển theo thung lũng, Tiểu Đoàn Trưởng cho

chận lại và bắt giao nạp về Liên Đoàn để điều tra rồi tiếp tục tiến quân. Sau đó phải vượt qua một khoảng trống rồi mới lên đỉnh núi khá cao. Từ đỉnh núi cao này, Tiểu Đoàn Trưởng cho dừng quân lại, phân tán và bố trí. Lúc bấy giờ Cộng Quân pháo máy quả 122 ly vào sườn núi rồi ngưng lại vì sợ quân ta phát giác chỗ đặt pháo của chúng. Cũng từ đây tôi bỏ ống nhòm thấy được Ấp Bảo Bình, nhưng khoảng cách cũng còn xa độ khoảng hai cây số.

Sau khi bốn Đại Đội Trưởng họp với Tiểu Đoàn Trưởng để nhận nhiệm vụ tấn công vào Ấp Bảo Bình, tôi tập họp các Trung Đội Trưởng lại để giải thích cho họ biết nhiệm vụ của Đại Đội mà Tiểu Đoàn Trưởng giao phó. Tôi trải bản đồ ra và chỉ trên phóng đồ hành quân từng mục tiêu một và nói rằng Đại Đội 4 sẽ tấn công mục tiêu này, và sau khi chiếm được chúng ta sẽ cố thủ và yểm trợ cho các Đại Đội khác tấn công những mục tiêu kế tiếp...

Thực ra mục tiêu mà Đại Đội tôi sẽ đánh chiếm rất khó vì khi chiếm được mục tiêu này thì nó sẽ chế ngự được các mục tiêu khác, nhưng lệnh là phải thi hành.

Sơ lược về mục tiêu.- Trục hành quân bây giờ tiến từ Tây sang Đông, bên hong phải (tức hướng Nam) của Đại Đội là một dòng suối và bên kia dòng suối là địch (Cộng Quân), hướng trước mặt là mục tiêu (Cộng Quân), bên hong trái (hướng Bắc) là bạn (Tiểu Đoàn 58), phía sau là bạn (các Đại Đội và Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn đóng trên đỉnh núi và các Tiểu Đoàn Trừ Bị của Liên Đoàn đóng rải rác theo trục tiến quân.

***Lực lượng ta có Liên Đoàn 7 BĐQ, có pháo binh và phi cơ yểm trợ khi chiến trường cần và gọi tới. Vào năm 1974 không có pháo đài bay B52 yểm trợ mà chỉ có các loại oanh tạc cơ mà QLVNCH hiện có.

***Lực lượng địch có Công Trường 7 và Công Trường 9 Bắc Việt tham dự với đại bác 122ly, 105 ly và các loại súng cối và súng không giật. Tuy nhiên khi tham chiến thì không thấy hai loại đại bác 122ly và 105 ly, chắc có lẽ vì chúng sợ bại lộ hoặc

chưa cần dùng tới, vì Liên Đoàn vừa mới tới chúng đã chào đón bằng mấy tràng khi đến Long Giao và vừa rồi vài quả 122ly bay gần cạnh sườn núi. Tuy không biết quân số là bao nhiêu nhưng đơn vị chúng gắn liền với mặt khu Mây Tàu ở phía trước...

Đại Đội 4/Tiểu Đoàn 32 BDQ của tôi bắt đầu xuất phát, di chuyển theo đường đỉnh có dốc xuống thấp dần, vì có cây cối che chở và ẩn nấp. Sau khi xuống chân núi tôi cho Đại Đội di chuyển với đội hình tam giác mũi đi trước, Trung Đội 1 đi đầu để chiếm ngọn đồi nhỏ trước mặt, sau đó yểm trợ cho Trung Đội 2 di chuyển qua mặt để chiếm lùm cây có độ cao tương đối có thể từ đó quan sát mục tiêu một cách dễ dàng. Rồi Trung Đội 2 di chuyển sang phải để lựu soát. Lúc bấy giờ Trung Đội 3 và Bộ Chỉ Huy Đại Đội di chuyển lên để chiếm khoảng trống mà Trung Đội 2 vừa rời khỏi, đồng thời bung ra một vòng cung về trước để phối hợp với Trung Đội 2 thành một phòng tuyến bán nguyệt khép kín. Lúc đó Trung Đội 1 vẫn còn chiếm ngọn đồi phía sau để yểm trợ, vừa là lực lượng trừ bị của Đại Đội, vừa là tuyến huyết mạch nối liền Đại Đội với Tiểu Đoàn và các Đại Đội khác phía sau.

Sau khi vừa đào hầm hố để phòng thủ qua đêm, vừa bỏ ống nhòm để quan sát mục tiêu để tấn công, tôi nghe được tiếng người hú hét bên kia dòng suối ...tôi biết rằng Đại Đội đã tiếp cận với địch, nên ra lệnh cho các Trung Đội canh gác cẩn thận. Lúc bấy giờ mục tiêu trước mặt chỉ còn cách khoảng 500 mét, nên chúng tôi đóng quân rất im lặng tránh tuyệt đối nói chuyện và nấu nướng.

Sáng hôm sau, trước khi tấn công tôi gọi Tiểu Đoàn xin pháo binh bắn vào mục tiêu, và sau đó khu trục cơ oanh tạc. Tiếng oanh tạc vừa dứt tôi điều động hai Trung Đội 2 và 3 di chuyển theo đội hình tam giác đáy đi trước. Chỉ còn cách mục tiêu 50 mét tôi cho hai Trung Đội phối hợp căng hàng ngang và bắt đầu hô xung phong. Tiếng súng vang dậy của quân ta tiến vào các hố phòng thủ của địch, nhưng không nghe thấy tiếng súng nào của địch bắn trả lại mà nhìn trong ống nhòm tôi thấy chúng cùng loạt tốc hố đứng dậy và bắt sống quân ta. Trong lúc

đó quân ta cũng vật lộn với chúng để thoát chạy về. Đứng trước tình cảnh đó tôi rất buồn vì cuộc tấn công bất thành. Độ nửa tiếng sau hai Trung Đội kéo về và kiểm điểm quân số thì quân ta bị chúng bắt sống một người.

Sau đó tôi trình lên Tiểu Đoàn, là xin pháo binh cho đầu đạn nổ chậm để tiêu hủy hầm hố của địch và xin thêm khu trục cơ dội một đợt nữa. Và sau lần này tôi chỉnh trang lại các Trung Đội, dùng Trung Đội 1 làm toán xung kích căng hàng ngang và Trung Đội 2 làm toán yểm trợ cạnh sườn cho toán xung kích và di chuyển hàng dọc đi theo dòng suối và cách dòng suối 20 mét. Khi đến nơi cách mục tiêu 50 mét, toán xung kích dừng lại phối hợp với phân nửa Trung Đội 2 đi đầu để tấn công vào mục tiêu, còn phân nửa của Trung Đội 2 còn lại sẵn sàng bắn yểm trợ cạnh sườn phòng hờ địch tấn công từ hướng dòng suối lên. Sau đó tôi ra lệnh, xung phong... Lần này không thấy địch xuất hiện, tưởng là đã chiếm được mục tiêu, nào ngờ địch đã quá đông bọc hậu và chạy về phía trước để bắt sống nên các Trung Đội đã hoảng hồn và vất cả ba lô, chỉ còn súng đạn mang theo tìm hướng thoát chạy về. Phải gần một giờ sau các Trung Đội mới chạy về đến nơi ...

Báo cáo lên Tiểu Đoàn là Đại Đội không còn cách nào hơn là xin rút về vị trí phòng thủ cũ để chờ lệnh mới.

Sáng hôm sau, Tiểu Đoàn cho Đại Đội 3 lên để tìm cách đánh vào mục tiêu. Được biết Đại Đội Trưởng Đại Đội 3 là Đại Đại Trưởng cũ của tôi. Sau khi đến nơi, Đại Úy hỏi tôi tình hình thế nào, tôi tường trình sơ lược cho ông biết, và ông cho hai Trung Đội của ông bố trí trên tôi một khoảng độ 100 mét. Còn Trung Đội kia cho bung sâu xuống gần dòng suối. Ông nói với tôi cho ông đóng chung với Bộ Chỉ Huy Đại Đại của tôi, tôi đồng ý vì có ông cũng thấy ấm hơn một tí. Nói tóm lại, bây giờ Đại Đội 3 và 4 phối hợp lại. Đại Đội 3 phụ trách mặt trước. Đại Đội 4 phụ trách mặt sau. Hai Bộ Chỉ Huy của hai Đại Đội thành chung một vòng. Đại Đội 3 bung về mặt trước và đánh vào mục tiêu. Đại Đội 4 bung về mặt sau giữ an ninh cho hai Đại Đội và yểm trợ cho Đại Đội 3 khi cần.

Sau khi phân chia xong, các đơn vị cho vào vị trí. Tôi cho Trung Đội 1 trở lại phía sau chiếm lại ngọn đồi nhỏ. Trung Đội 2 bên cánh trái và Trung Đội 3 bên cánh phải của Bộ Chỉ Huy của hai Đại Đội. Các Trung Đội của Đại Đội 3 do Đại Úy điều động tiến lên một chút rồi dừng lại đóng quân.

Lúc bấy giờ, Đại Đội Trưởng Đại Đội 3 bỏ ống nhòm lên mục tiêu, thấy Cộng Quân lữ lượt chạy trong những rừng cây xa xa tiến về hướng Nam và chuyển hướng bọc xa dòng suối có ý muốn bọc hậu hai Đại Đội 3 và 4 đang phòng thủ. Đại Úy la lên và yêu cầu hai Đại Liên của tôi và ông chụm lại bắn vào toán Cộng Quân đang chạy, đồng thời cho pháo binh dập cả trăm tràng vào toán Cộng Quân đó. Nhìn qua ống nhòm thấy cây cối vắng tứ tung và mù mịt, tôi nghĩ rằng chắc Cộng Quân cũng tổn thất nhiều. Tuy nhiên cũng phòng thủ kỹ lưỡng sợ địch sẽ bọc hậu ban đêm tấn công nên hàng đêm vẫn báo động và dặn dò canh gác cẩn thận, như là gài mìn bẫy ở hướng sau và cho toán tiền đồn nằm cách phía sau Đại Đội khoảng 150 mét. Trong lúc đó Đại Đội 3 vẫn cho những Trung Đội chiếm từng bậc, chỉ có Bộ Chỉ Huy Đại Đội vẫn đóng tại chỗ với tôi.

Cách một đêm, ngày Cộng Quân di chuyển chạy, tôi ra lệnh cho hai xạ thủ súng cối 60 ly đều sẵn sàng mở ra không sạt (thuốc bôi), nòng đặt cao với khoảng cách tác xạ trong vòng 150 mét đến 200 mét về phía sau, lẽ dĩ nhiên tránh hướng toán tiền đồn. Và đặt giờ báo động là 4 giờ 30 sáng.

Đêm đến, đúng 4 giờ 30 anh lính gác đêm cho tôi biết, tôi mặc áo giáp vào và lên máy cho các Trung Đội hay, rồi vào vị trí hồ cá nhân. Năm phút sau, một tiếng nổ của mìn tự động vang lên, tôi biết là Cộng Quân đã vào vị trí và tấn công quân ta. Chúng bắn ào ạt đủ loại vào vị trí phòng thủ của Bộ Chỉ Huy Đại Đội, toán tiền đồn và vào Trung Đội trên ngọn đồi nhỏ. Chúng dùng loại không giật 90 ly bắn Trung Đội trên đồi. Quân ta trong Bộ Chỉ Huy Đại Đội cũng bắn ra tới tấp, M72 cũng dương càn và bắn ra. Nhưng hai xạ thủ súng cối không bắn ra quả nào. Điều này làm Cộng Quân tung hoành hô hào xung phong vang dậy. Sau nhiều đợt tấn công của

địch, phòng tuyến của Bộ Chỉ Huy Đại Đội vẫn đứng vững, nhưng không may trong những đợt tấn công đó, đầu tôi hé lên một chút giữa hai tảng đá của hố phòng thủ, một viên đạn AK47 chạm phải vào nón sắt xuyên qua mũ nhựa và vào đầu, làm tôi gục xuống và đau nhói ở đầu. Lúc đó tôi nói với hai thằng mang máy của tôi rằng, tao bị thương rồi bây ơi, nghe được tiếng đó chúng nó báo cáo lên Tiểu Đoàn và lúc đó Tiểu Đoàn Trưởng ra lệnh cho Đại Úy ở cạnh bên coi chừng Đại Đội tôi luôn. Sự giao tranh giữa quân ta và địch kéo dài khoảng nửa tiếng đồng hồ. Nhìn ra ngoài như biển lửa rền vang cả một góc trời, hòa lẫn tiếng pháo binh của đơn vị bạn yểm trợ bắn rải dài bên kia dòng suối gần cạnh Bộ Chỉ Huy của hai Đại Đội... Khi nghe tiếng xung phong kéo dài và thật lớn, tôi biết rằng Cộng Quân đã rút...

Sau 10 phút trôi qua, Ban Y Tá của Đại Đội đến chỗ tôi, họ băng bó vết thương trên đầu tôi, chích cho tôi thuốc khỏe hồi sinh và vô nước biển cho tôi. Tôi nói các anh đừng rọi đèn bin nhiều, sợ nó thấy nó bắn lại thì nguy hiểm lắm. Chúng nó nói Việt Cộng rút xa rồi, không sao đâu Trung Úy ...

Vừa lúc đó trên bầu trời xuất hiện một chiếc C119 bắn Đại Liên rền vang theo hướng rút quân của địch. Chắc có lẽ Cộng Quân rút theo khoảng trống từ phía sau Đại Đội lên hướng Bắc rồi chuyển hướng về Đông, khoảng trống giữa Đại Đội và Tiểu Đoàn bạn. Chúng rút về căn cứ của chúng ở phía trước và vào sâu trong rừng...

Một lát sau Tiểu Đoàn Trưởng gọi xuống, hỏi thăm sức khỏe của tôi và những đồ đạc cũng như tiền bạc mà tôi đang mang theo bên mình để Thiếu Tá cho người cất giữ và mang theo khi tôi được tải thương.

Đúng 6 giờ sáng, trước khi tải thương tôi và máy binh sĩ bị thương cùng một số tử thương, tôi dẫn Đại Đội phải cho một toán mở đường đi trước cách xa toán tải thương ít nhất 150 mét để khi khám phá ra địch thì toán tải thương có thể được an toàn. Sở dĩ tôi dè dặt như vậy vì sợ trong khoảng cách giữa tôi và máy Đại Đội phía sau còn địch nằm phục kích.

Được biết kết quả cuộc tấn công của Cộng Quân đêm rồi, tôi và 3 binh sĩ bị thương, 4 tử thương vì bị địch dùng súng B40 và không giết 90 ly bắn vào toán tiền đồn nên coi như toán tiền đồn bị tử chiến hoàn toàn. Phần địch không thấy xác bỏ lại, tuy nhiên thấy rất nhiều vết máu, vì chúng bị mìn tự động nổ và những quả M79, M72, cùng những viên đạn thẳng tới tấp phản xạ từ Bộ Chỉ Huy Đại Đội và những Trung Đội kia, khi chúng la xung phong nhiều đợt...chỉ tiếc không biết lý do sao hai xạ thủ súng cối của tôi không dám bỏ vào nòng. Nếu chúng bỏ vào nòng chừng 20 quả 60 ly thì tình hình sẽ đổi khác. Điều này tôi sẽ hỏi tội chúng sau khi tôi xuất viện ...

Sau khi tải thương lên Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn trên đỉnh núi, tôi gặp lại Đại Úy Bác Sĩ Tiểu Đoàn băng bó lại vết thương cho tôi, tôi hỏi ông tôi có để đi đứng được không, ông trả lời không sao đâu, một thời gian sau khi vết thương anh lành anh sẽ tập đi và từ từ nó sẽ bình phục. Tuy nhiên không được 100% như xưa ...Biết được điều này tôi cũng an tâm. Sau đó Tiểu Đoàn Trưởng đến với tôi, ông nói bây giờ tôi đã gọi Trực Thăng đến tải thương cho anh rồi, nhưng chắc có lẽ nó không đáp được trên đỉnh núi này, vì sợ địch sẽ bắn pháo đến. Nó sẽ đáp xuống Bộ Chỉ Huy Liên Đoàn ngoài Long Giao, vậy toán tải thương sẽ đưa anh ra đó, nhưng khi đến nơi có xe vô được, Liên Đoàn sẽ cho xe Hồng Thập Tự đến chở anh. Nghe nói như vậy tôi cảm ơn Thiếu Tá Tiểu Đoàn Trưởng và trước khi toán tải thương di chuyển tôi chúc Thiếu Tá ở lại bình an và Tiểu Đoàn gặt được nhiều chiến thắng...

Vì là núi có đất và vừa có mưa hôm qua nên xuống núi rất là trơn trượt và nguy hiểm, nên tôi yêu cầu thêm 4 người phụ cận với 4 người đã có sẵn và di chuyển từ từ khi khiêng băng ca của tôi. Tôi nghiệp mấy người lính của tôi chúng nó nghe lời tôi lắm. Khi chúng thay phiên nhau nghỉ mệt, tôi chỉ nói một câu, thầy trò mình chỉ có giúp nhau cơ hội này, liền chúng nó đứng dậy và di chuyển đi. Khoảng 15 phút thì xuống được chân núi và đi thêm khoảng một tiếng nữa thì có xe cứu thương đến ở bìa rừng chờ sẵn. Đưa băng ca tôi lên xe và tôi

vẫy tay chào và cảm ơn anh em để anh em còn đi với toán tải thương sau. Độ 15 phút sau thì xe về đến Bộ Chỉ Huy Liên Đoàn. Đại Úy Bác Sĩ của Liên Đoàn hỏi tôi có khỏe không, tôi nói khỏe lắm Bác Sĩ và sau đó ông chích thêm cho tôi thuốc khỏe hồi sinh nữa và đưa tôi lên chiếc Trực Thăng đã đậu từ lúc nào. Máy bay cất cánh, tôi thấy mình được cứu sống hoàn toàn vì chỉ trong khoảng nửa giờ nữa là Trực Thăng sẽ đáp xuống Tổng Y Viện Cộng Hòa. Rồi tôi nghĩ không biết ba anh bị thương kia có nặng lắm không ?! Chắc không nguy hiểm bằng tôi đâu, vì nghe người ta nói bị đầu mà tỉnh thì rất nguy hiểm lắm, nhưng trường hợp của tôi bị chấn động sọ não nên bị liệt chứ có vào sọ não đâu mà sợ. Tôi nghĩ các anh đi chuyển sau sẽ được tải thương về Bệnh Viện Tỉnh Long Khánh và sau đó nếu thấy nặng mới về Tổng Y Viện Cộng Hòa sau...

Sau khi về Tổng Y Viện Cộng Hòa nằm điều trị, hằng ngày tôi vẫn hỏi thăm tin tức của đơn vị, theo dõi tình hình chiến sự ...Được biết sau khi tôi bị thương, Đại Đội 3 vẫn không chiếm được mục tiêu và thêm một Chuẩn Úy Trung Đội Trưởng bị thương nữa nên một tuần lễ sau Liên Đoàn rút ra và trở về Rừng Lá Thấp . Lúc đó NT Nguyễn Văn Mười k24 ở Ban 3 Tiểu Đoàn lên nắm Đại Đội 4 của tôi, còn Tiểu Đoàn Trưởng bây giờ là Thiếu Tá Võ Mộng Thúy k19 Võ Bị. Niên Trưởng Thúy khi nghe tôi bị thương và nằm Tổng Y Viện Cộng Hòa ông tức lắm. Chắc có lẽ vì khóa đàn em của ông mới ra trường mà đẩy đi đầu hoài nên bị thương và NT cho gọi người thêm lên Tổng Y Viện Cộng Hòa để săn sóc tôi. Biết được cảm tình đó, nên sau khi xuất viện tôi đến thăm Tiểu Đoàn, thăm NT Thúy và gặp lại hai xạ thủ súng cối và hỏi tội nó tại sao đêm đó không bỏ đạn vào nòng, nó nói nó sợ địch bắn B40 vào, tôi nói, Việt Cộng nó ở trên mặt đất còn chúng mày ở hố mà chúng mày sợ à ! Tức quá tôi định lấy gậy đánh nó nhưng Thiếu Tá Tiểu Đoàn Trưởng can, thôi bỏ qua đi em ơi !...

Sau này khi lên tái khám, tôi nghe NT Nguyễn Văn Mười k24 bị thương, tôi có ghé Tổng Y Viện Cộng Hòa để thăm NT. Và nhất là sau ngày rút lui Cao Nguyên từ Pleiku về Phú Bổn nghe tin NT Võ Mộng Thúy bị tử thương trên xe thiết giáp tôi rất đau

lòng, vì NT đã để lại trong lòng tôi sự yêu thương quý mến giữa đàn anh và đàn em, những người con của Trường Mẹ ...

Bây giờ ngồi đây hồi tưởng lại những kỷ niệm xa xưa của một thời quân ngũ, viết để ghi lại một giai đoạn ngắn của lịch sử, nói rằng chúng ta chiến bại cũng không đúng, vì qua những chiến thắng lấy lòng của Mủ Nâu trong Tết Mậu Thân, những chiến công hiển hách của Binh Chủng Thủy Quân Lục Chiến chiếm lại Cổ Thành Quảng Trị, hay những chiến tích lấy lòng của những anh hùng Mủ Đỏ Nhảy Dù, hay còn và còn rất nhiều những đơn vị của QLVNCH đã làm cho quân thù phải kinh sợ...và vẫn phải còn kinh sợ...Bằng chứng là sau khi chúng chiếm được Miền Nam chúng vẫn còn sợ hãi, sợ những anh hùng này đứng dậy đập tan sự cai trị sắt máu của chúng nên chúng đã đề hèn trả thù bằng đủ mọi cách để tiêu diệt những ý tưởng cao đẹp tìm ẩn trong tâm hồn họ...

Quân Đội Miền Nam hay nói đúng hơn Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa không đề hèn như Quân Đội Miền Bắc và Chính Quyền Cộng Sản.

Những người lính Miền Nam hiền hòa, yêu chuộng Hòa Bình và Tự Do, họ chiến đấu vì tự vệ, vì muốn bảo vệ những người dân của họ muốn được sống Tự Do trên chính quê hương của mình.

Còn những người lính Miền Bắc họ chiến đấu cho ai ???...

Có cho dân Miền Bắc được sống Hòa Bình, Tự Do hay họ đã áp đặt người dân Miền Bắc bằng một chế độ sắt máu từ năm 1954, rồi xâm lăng Miền Nam bằng một cuộc chiến khốc liệt để bắt dân Miền Nam cũng sống dưới một chế độ sắt máu như dân Miền Bắc. Hay nói đúng hơn Quân Đội Miền Bắc không phải chiến đấu cho sự Hòa Bình, Tự Do của nhân dân Miền Bắc và xâm lăng Miền Nam cũng không phải chiến đấu để giải phóng cho dân nhân Miền Nam được Hòa Bình, Tự Do ...mà họ chiến đấu cho bè lũ Cộng Sản Quốc Tế và nay cho Tập Đoàn Mafia Cộng Sản tại Bắc Bộ Phủ đang ngoan cố, lý lợm bám lấy quyền lực để đè đầu đè cổ nhân dân bằng mọi cách, mọi thủ đoạn mà từ xưa đến nay trong lịch sử Việt Nam

chưa từng có...

Những bước quân hành của người lính Mũ Nâu, Mũ Xanh, Mũ Đỏ, ...hay bất cứ một đơn vị nào của QLVNCH nay tuy không còn nữa, nhưng họ sẽ không hổ thẹn với Dân Tộc và Giống Nòi vì họ đã làm đúng, họ đã đem lại một thời thanh bình cho một phần đất quê hương Miền Nam của đất nước được hưởng Tự Do và Hạnh Phúc thật sự. Nay việc làm của họ sẽ được từ từ sáng ngời và được toàn khối Dân Tộc để ý và ca ngợi. Và từ đó họ sẽ kết hợp lại để đẩy lên những cơn Hồng Thủy phá tan những đám mây mù độc ác đang xâm thực trên Quê Hương của họ.

Mong lắm thay !

